

Од 24.795 имена у турском попису из 1455. само је 65 албанских

окт 24, 2016

Питање постојања Срба на Косову и Метохију поред свих чињеница поткрепљују и бројни историјски писани документи.

Косовско-Метохијске светиње које су изграђене пре окупације Косова и Метохије од стране Турака у 15. веку живи су доказ српске постојбине на делу српске земље одакле су корени српства.

Манастири династије Немањића подигнути су у периоду од 1166-1371 године, о чему сведоче и бројне повеље српских владара косовским светињама.

Постојање Срба на Косову и Метохији поред горе наведених чињеница писменим документом је поткрпљено од стране турског окупатора у виду катастарског пописа који је направљен на Косову и Метохији по продору Турака неколико деценија након Косовске битке.

Турски попис је свакако имао за циљ да јасно утврди бројно стање становништва и имовине и осталих делатности ради убирања пореза, што је касније и чињено.

Попис су вршили искључиво Турци, а Porta је на крају требала да потврди веродостојност. Уколико попис није одрађен у складу са правилима, такав није био признат, а кривци су били строго кажњавани.

Занимљив је податак да је од укупно 24.795 имена која су била пописана у области Бранковића (област данашњег Косова без Метохије) име Радислав је уписано 1478 пута, а име Богдан 1209 пута. Од женских имена предњачило је име Радица 1024 пута, Степан 934, Никола 754 пута, итд.

У Дечанској хрисуџи из 1330. предњачи име Рајко које уписано 192 пута, Милош 187 пута, Радослав 184, Богоје 182, итд. док су најбројнија женска имена била Оливера, Радислава, Стојислава, Јелена, Станислава, Владислава, итд.

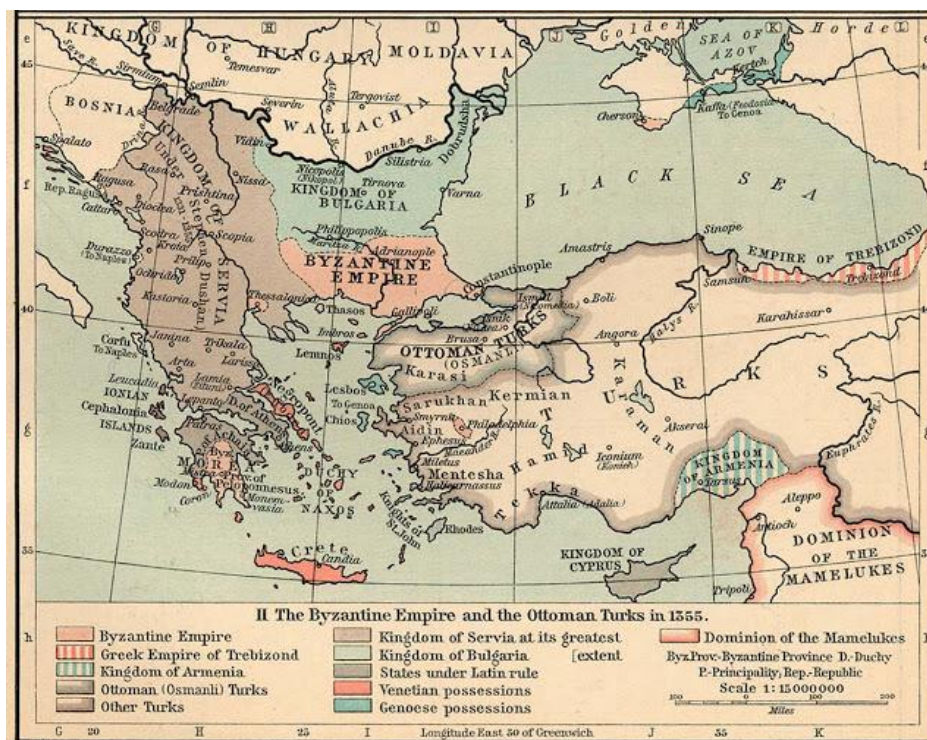
Од 24.795 имена забележено је само 65 албанских која данас нису карактеристична муслиманска имена и врло ретка за Албанце који данас живе на Косову и Метохији, а то су имена Ђон, Ђин, Ђонеша, Ђонић, Леш, Лешан, Мазарик, Прогон.

Имена места на Косову и Метохији из овог турског документа су углавном српска или имају било какво значење на српском језику. Нека имена су грчког порекла. Чести су називи насеља и по црквама, па тако имамо Борина Црква, Петрова Црква, Свети Врач, а не ретко места носе називе по пољима и долинама, па тако имамо Бело Поље, Ново Брдо, Зубин дол, итд.

Занимљиво је да је у области Бранковића најнасељеније место био Вучитрн под управом Дејановића са 232 домаћинства, затим Овчарево са 140, Дрсник са 131, Штимље са 114, Витина са 110 домаћинстава, итд.

Област Бранковића је била подељена у осам нахија, а највећу територију заузимала је нахија Морава (подручје данашњег поморавља), сваком облашћу је руководио по један турски чиновник, са својим слугама.

Пописом је утврђено да у области Бранковића постоји 643 занимања, међу њима је било 288 свештеника, 92 говедара, 60 ковача, 48 протобора, 29 монаха, 28 калојара, 15 шустера, 11 кожухара, 8 свињара, 7 грнчара, 6 овчара, мали број кметова, кројача, мајстора, пастира, седлара, итд.

Мапа овог простора у средњем веку, 1355 година. Од Албаније ни трага ни гласа.

У јасно пописаном бројном стању у свим селима у овој области види се велико присуство Срба, из којих су они заувек протерани у току турске окупације, а добар део њих је протеран након Другог светског рата под комунистичком влашћу. Нека имена села данас не постоје, а бројна су преименована, тј. албанизована.

Структура становништва на Косову и Метохији се битно мењала у току 20. века, па тако данас 17 година након последњег косовског рата око 120 хиљада Срба представљају народ који се бори за опстанак поред Албанаца којих према њиховим проценама има више о 1.5 милиона.

<http://www.kmnovine.com/2016/10/65.html#axzz4NvYKZerX>